

Παπαρούνες, τα λουλούδια της ελπίδας

Μια λαϊκή παράδοση της Κρήτης:

"Στον τόπο μας παιδί μου, οι παπαρούνες αργούνε ν' ανθίσουν. Περιμένουν να έλθει η Μεγάλη Σαρακοστή, να κυλήσουν οι μέρες, να περάσει η Κυριακή της Σταυροπροσκύνησης και τη Μεγαλοβδομάδα όλα τα χωράφια είναι κατακόκκινα. Και ξέρεις γιατί; Τον Χριστό περιμένουν! Θέλουν να τον προϋπαντήσουν πάλι, παιδί μου, όπως έκαναν τότες, την εποχή που σήκωνε το σταυρό του κι ανηφόριζε κατάκοπος κι εξαντλημένος στο Γολγοθά. Μέχρις εκείνη τη μέρα δεν υπήρχε κόκκινη παπαρούνα στον κόσμο, άσπρες ήταν όλες. Σαν τα κρίνα κι αυτές.

Την ώρα, λοιπόν, που ανηφόριζε ο Χριστός στο Γολγοθά, συνέβηκε το μέγα θαύμα. Κουράστηκε να σηκώνει το σταυρό του, δεν άντεχε να κουβαλά τόσο βάρος στους ώμους του κι ακούμπησε το βαρύ ξύλο πάνω σ' ένα χαράκι για να ξαλαφρώσει και να πάρει ανάσα. Ο κόσμος ήταν στην καλή του ώρα εκείνη την εποχή, άνοιξη καιρού, Απρίλης μήνας. Αμέτρητες παπαρούνες ανθίζανε, άσπρες όλες.

Λύσσαξαν οι Ρωμαίοι στρατιώτες όταν είδαν τον Κύριο να σταματά. Μήτε στιγμή, παιδί μου, δεν τον άφηναν οι άνομοι να ξαποστάσει. Ένας απ' αυτούς, ο πιο άγριος, σηκώνει τη λόγχη και την καρφώνει στα πλευρά του. Έτρεξε το τίμιο

αίμα του, κύλησε στο κορμί του κι άρχισε να πέφτει σταγόνες-σταγόνες. Μα δεν έπεσε στο χώμα. Πάνω στους ανθούς της παπαρούνας έπεσε. Από τότε, όλες οι παπαρούνες βάφτηκαν κόκκινες. Και θα είναι κόκκινες μέχρι να στέκει ο κόσμος. Θ' ανθίζουν πάντα, μα δεν θα κρατιούνται για πολύ στη ζωή. Τα πέταλα πεθαίνουν πάνω στη νιότη τους, τα παίρνουν οι αέριδες και τα σκορπούν στον κόσμο γιατί κι εκείνος που τους έδωσε το χρώμα με το αίμα του, κι εκείνος πέθανε νέος.

Και ξέρεις που θα βρεις τις πιο όμορφες παπαρούνες; Στα σταροχώραφα! Φυτρώνουν ανάμεσα στα σάρια και τα κριθάρια γιατί το πολύτιμο αίμα που σηκώνουν τα πέταλά τους φέρνει την ευλογία στον καρπό, δηλαδή στο ψωμάκι του φτωχού".

Από το περιοδικό ΥΠΕΡ "Χ", Άνοιξη 2015

